

Jezero (a hydroelektrárna) Klöntalsertersee, všude se válí mraky roztodivných tvarů, mezi nimi vykukují ostré štíty

Züri Züitig

Číslo 4, 9. prosince 2013

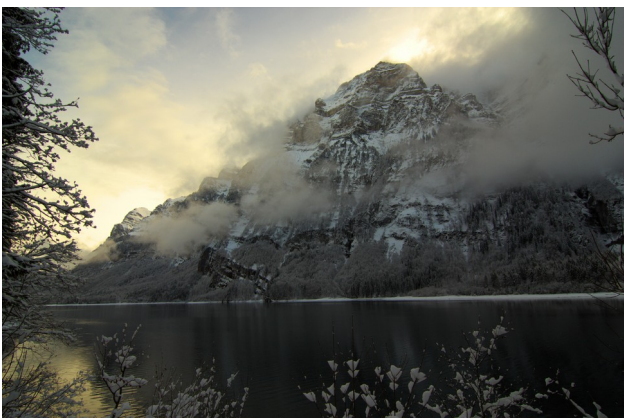
Milí přátelé, kamarádi,

přemýšlel jsem, jestli posílat poslední číslo se zpožděním z Prahy, ale bylo mi líto nechat v šuplíku (resp. na disku) částečně napsané vyprávění o posledním výletě. Takže nakonec posílám...

Na sněžnicích přes Pragelpas

Nápad na poslední výlet se zrodil netradičně – říkal jsem kolegovi: „Na víkend na hody nepojedu, je tam všude spousta sněhu, jen by mě štvalo že jsem nechal sněžnice v Praze.“ On odvětil: „Chceš sněžnice? Stačí zajít do skladu. Máme je tady, abychom se v zimě dostali ke stanicím.“ Vyrazil jsem tedy na služebních sněžnicích Švýcarské seismologické služby.

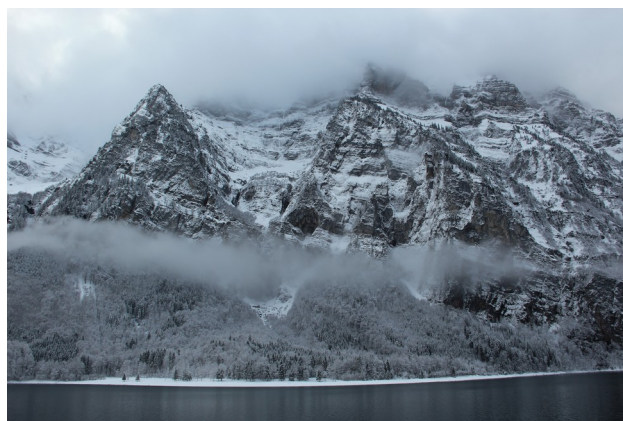
Vstávám o šesté, zjišťuji že přes noc napadla bohatá sněhová nadílka, rozsvěcím čelovku, nasedám na kolo a kloužu strmými ulicemi z Zürichbergu k nádraží. Kolo se dá řídit jen o trochu hůř než sánky. Něco mi říká, že dnešní výlet bude ještě zajímavý...

Skály a mraky padají do jezera Klöntalsertersee

Za hodinu mě vlak vysazuje v městečku Glarus. Zasněžené střechy jsou sevřené v úzkém skalnatém údolí, nevysoko nad nimi leží šedé mraky. Vydávám

se bočním údolím, zatím po propluhované silničce. Můj cíl leží na druhé straně hor – chci dojít na konec údolí, přelézt přes sedlo Pragelpas (1550 m) a sestoupit do městečka Muotathal na druhé straně hřebene. V létě by to byla nenáročná túra vhodná i pro kočárek, teď v zimě to bude záležet na množství sněhu. Jinak Glaruské Alpy jsou hodně členité a strmé pohoří s rozeklanými skalními hřebeny, ale v tomto počasí se nikam výš pouštět nehodlám.

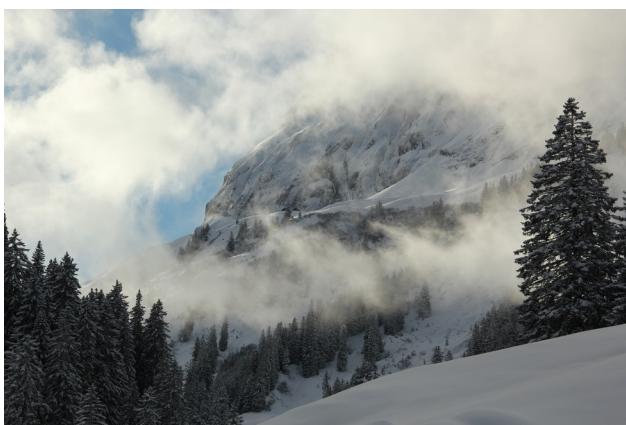

Nedozírné skalní stěny nad Klöntalsertersee

První hodinu cesty stoupám mlhavým lesem po silničce, krajina mi připomíná naše hory. Do chvíle, než dorazím ke Klöntalsertersee, ledovcovému jezeru sevřenému mezi skalami. Jezero (s uměle zvýšenou hrází a využitě jako hydroelektrárna) je pět kilometrů dlouhé a z jeho jižního břehu se zvedají skalní stěny nedozírné výšky. Nedozírné doslova, protože se po několika stovkách metrů ztrácí v

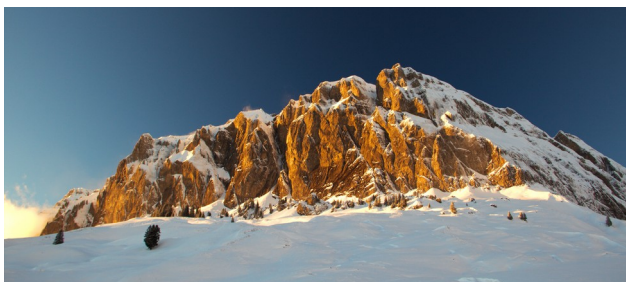
mracích a na jejich vršky „nedozírnu“. Mapa říká, že jezero je 850 m nad mořem a necelé dva kilometry od jeho břehů jsou štíty vysoké až 2900 m. Po tomto zjištění se ani nedivím, že před vstupem na turistickou značku pod skalami varují cedule před lavinovým nebezpečím. Radši jezero obcházím po silničce po severním, méně strmém břehu. Ale zato vidím přes vodu panorama skal, částečně zakryté clonou členitých mraků, vypadají vskutku impozantně.

Za jezerem se do údolí řítí vodopád. I když, vodopád? Potok unáší spoustu čerstvého sněhu, na skalních stupních se rozděluje a zvláště padá proud vody a proud sněhu. A občas se mraky roztrhnou a otevře se výhled na nějakou horu.

„občas se mraky roztrhnou...“

Několik kilometrů za jezerem končí u poslední horské usedlosti propluhovaná cesta, nasazují tedy sněžnice, ještě chvíli sledují stopy jiných sněžnic a skialpinistických lyží, ale brzy prošlapávám cestu v prašanu. Je ho dost, a s výškou ho pořád přibývá. Poslední kilometr do sedla mě pohání jen myšlenka, že cíl je nedaleko. V metrové sněhové peřině se dost boří i sněžnice. Sluníčko rozpustilo mraky a svítí na svah kousek nade mnou, ale ve směru cesty je daleko a pořád utíká. Však už také dlouho svítit nebude, vždyť už se chýlí k západu. Snad po hodině snažení zdolávám poslední kilometr a konečně stojím na sluníčku v sedle.

Mieserenstock (2 199 m) nad Pragelpasem

Stojí tu kostelík, několik chalup a turistická chata,

všechno samozřejmě na zimu zabeďněné. Nad sedlem se tyčí ohromná, takřka svislá skalní stěna, kterou zapadající slunce barví na červeno. V kontrastu s bílým sněhem a modrou oblohou vypadá fakt úchvatně.

Kostelík v sedle Pragelpas

Najednou si uvědomuji, že jsem do sedla vylezl jen v tričku a větrovce, začíná mi být pěkná zima a za chvíli je tma. Sundávám rukavice a okamžitě vím, že mám jen pár desítek vteřin, dokud ještě budu mít v rukách aspoň trochu citu. V maximální rychlosti vytahuji z batohu fleesku a bundu a nandávám je přes větrovku (jsem fakt rád, že ji nemusím sundávat), cpu foťák do batohu a nasazuji čelovku, abych se nemusel po chvíli znovu zastavovat. Stíhám to tak tak, než mi ruce zmrznou. Zdržovat se nějakým jídlem není čas, roztrhnu roličku hroznového cukru, nacpu si polovinu do pusy a vyrazím s myšlenkou „za světla dojit co nejdál“.

V hlubokém sněhu to jde pomalu, ale přeci jen výrazně lépe když jdu s kopce, než když jsem se škrábal nahoru. Smráká se, ale pohání mě vědomí, že sněhu bude ubývat a cíl se blíží. Už je skoro tma, když zaslechnu někde před sebou lidské hlasy. A ti lidé určitě odněkud přišli. Doufám, že budu moct pokračovat v jejich stopách. Po pár minutách potkávám čtveřici Švýcarů, kteří z Muotathalu jdou nocovat na jednu chatu. Dál si vykračuji prošlapanou cestou, najednou je chůze aspoň dvakrát rychlejší a mnohem méně náročná. Později přicházím na strmě klesající silničku, která je sice propluhovaná, ale i poctivě dost zledovatělá, takže poslední kilometry jsou dost nepříjemné. Jdu pod hvězdnou oblohou, a světla vesnice jsou pořád hodně nízko pode mnou. Úplně utahaný přicházím do Muotathalu, nasedám do autobusu a odjízdim k vlaku. GPS ukazuje 32,5 km, z toho jsem tak 7 prošlapával v hlubokém sněhu. Nohy protestují, že už nikam nepůjdou. Zbytek těla říká, že má dost. Už nikdy nepojedu v zimě na hory. Nebo aspoň do příštího víkendu ne...

Poslední obrázky z Curychu

Pítka jsou v Curychu na každém kroku, zato soch pěkných žen je tu jako šafránu

Rathaus (radnice) a model, kterého to už nebaví

Tak pokud jste dočetli až sem, loučím se s vámi, moji věrní čtenáři ;-). Další číslo vyjde neznámo kdy, avšak doufám, že se příležitost k jeho vydání dříve či později najde...